

#OurStoryIsOne

اعدام دسته‌جمعی ۱۰ زن بهائی در چهل سال پیش:

کمپین جهانی به یاد این زنان و در حمایت از برابری جنسیتی در ایران
فراخوان عمومی برای آثار هنری می‌دهد

۲۵ اردیبهشت ۱۴۰۲

ژنو — روز ۱۸ ژوئن ۲۰۲۳ (۲۸ خرداد ۱۴۰۲) چهلمین سالگرد اعدام ۱۰ زن بهائی در شیراز است که در یک شب توسط جمهوری اسلامی در میدان چوگان شیراز به دار آویخته شدند. جرم آنها انکار نکردن باور به آئینی بود که اصل برابری جنسیتی - که در ایران وجود ندارد و جرم‌انگاری می‌شود- و همچنین وحدت، عدالت و راستگویی را ترویج می‌کند. در تلاشی بی‌رحمانه برای وادار کردن این زنان به انکار باورشان، آنها را یکی بعد از دیگری و در حالی که مجبور به تماشای اعدام دیگر زنان بودند به دار آویختند. یکی از آنها تنها ۱۷ سال داشت و بیشتر آنها بیست و چند سال سن داشتند. این رویداد تکان‌دهنده و اقدام وحشیانه حکومت ایران با بهت و خشم گروه‌های حقوق بشر و شهروندان عادی در سراسر جهان مواجه شد.

رهبران جهان در آن زمان موجی از درخواست‌ها را برای آزادی زنان و مردان بهائی که محکوم به اعدام شده بودند به راه انداختند. اما این تلاش‌ها نتیجه‌ای نداد.

جامعه جهانی بهائی اکنون یک کمپین جهانی با عنوان «#داستان_ما_یکیست» (#OurStoryIsOne) راه‌اندازی می‌کند که هدفش گرامی‌داشت این زنان اعدامی و تلاش دیرینه زنان ایرانی از هر عقیده و پیشینه‌ای برای تحقق برابری جنسیتی در دهه‌های گذشته است، تلاشی که تا به امروز ادامه دارد.

سیمین فهندژ، نمایندهٔ جامعهٔ جهانی بهائی در سازمان ملل در ژنو می‌گوید: «داستان این ۱۰ زن بهائی به پایان نرسیده است. اعدام آن‌ها فصلی از داستان ادامه‌دار استقامت و فداکاری زنان ایرانی در مسیر برابری است. امروز در خون و اشک و زخم هزاران زن جوان در ایران که خواهان تحقق برابری‌اند، می‌توان طنین بی‌عدالتی وارد شده بر ۱۰ زن شیراز را دید که مرگ دلخراش‌شان زندگی بسیاری را تحت تأثیر قرار داده است. ما امروز شاهد همان روحیه و همان انتخاب از سوی مردم به ویژه زنان هستیم: دفاع از اصول عدالت و برابری با نهایت تلاش. امروز زنان ایران هر چند مورد بدرفتاری قرار می‌گیرند و زندانی می‌شوند - درست مانند زنان پیش از خود- با شهامت و شجاعت انتخاب کرده‌اند تا برای زندگی در ایرانی آباد و دادگستر کوشا باشند.»

در برخی موارد، علت دستگیری زنان بهائی اعدام شده برگزاری کلاس‌های تعلیم و تربیت اخلاقی برای کودکان دختر و پسر بود. بهائیان ایران از قرن نوزدهم میلادی با تلاش‌هایی در سطوح مختلف، از جمله تأسیس مدارس دخترانه برای ترویج برابری جنسیتی کوشش کرده‌اند. پس از انقلاب اسلامی در سال ۱۹۷۹ (۱۳۵۷)، بهائیان به ویژه به دلیل ترویج برابری کامل زنان و مردان، که به زنان اجازه می‌داد در تمام جنبه‌های زندگی اجتماعی شرکت کنند و به اجتماعاتی که مردان در آن حضور داشتند بپیوندند، مورد هدف قرار گرفتند.

خانم فهندژ افزود: «جامعهٔ بهائی ایران همواره خواستار مشارکت همه‌جانبهٔ زنان در تمامی عرصه‌های حیات اجتماع از جمله در فرآیندهای تصمیم‌گیری بوده و هزینهٔ سنگینی برای آن پرداخته است. جامعهٔ بهائی با تحمل بیش از ۴۰ سال آزار و اذیت سیستماتیک، که متأسفانه اکنون دامن همهٔ ایرانیان را گرفته است، و با وجود عواقب بسیار زیادی که برایش داشته، بر حق خود برای خدمت به ایران که برای بهائیان سرزمینی مقدس است از طریق ترویج اصولی مانند برابری جنسیتی، عدالت و دسترسی به آموزش و پرورش، پافشاری کرده است.»

پس از اعدام این ۱۰ زن و طی چهار دهه پس از آن، صدها زن بهائی دیگر مورد آزار و اذیت شدید قرار گرفته‌اند و هم به عنوان زن و هم به عنوان بهائی با تبعیض مضاعف مواجه شده‌اند. پس از انقلاب، زنان بهائی که در مناصب برجستهٔ اجتماعی به کشور خدمت می‌کردند، از مشاغل خود اخراج گشتند و دستگیر، زندانی، شکنجه و یا اعدام شدند. آن‌هایی که از این وقایع جان به در بردند از ورود به دانشگاه‌ها، مشاغل دولتی و تقریباً تمام جنبه‌های حیات اجتماعی محروم شدند.

جامعهٔ جهانی بهائی اکنون در بزرگداشت ۱۰ زن شیراز و آرمان عدالت و برابری که آنان جان خود را برای آن فدا کردند از مردمان جهان، هنرمندان، موسیقی‌دانان، فیلمسازان و سایر فعالان در زمینه‌های مختلف هنری دعوت می‌کند تا یاد آنان را گرامی بدارند. مشارکت‌ها می‌تواند در قالب ترانه‌هایی دربارهٔ این ۱۰ زن، ویدئوهای کوتاه دربارهٔ زندگی آنها، خاطره‌ای از این زنان، هنرهای گرافیکی، آثار نوشتاری یا پست‌هایی در شبکه‌های اجتماعی، نشست‌های عمومی و جلسات یادبود باشد تا از تلاش‌های بلندمدت برای برابری جنسیتی در ایران تمجید شود.

این کمپین در ماه ژوئن (خرداد) آغاز می‌شود و برای یک سال ادامه دارد، اما دورهٔ فشردهٔ آن از اول ماه ژوئن (۱۱ خرداد) آغاز و تا چهلمین سالگرد اعدام این ۱۰ زن در روز ۱۸ ژوئن (۲۸ خرداد) ادامه خواهد یافت.

خانم فهندژ افزود: «ایرانیان در جستجوی عدالت اجتماعی، بیشتر و بیشتر با هم متحد می‌شوند و امروز بر روی برابری زنان و مردان به عنوان یکی از مهم‌ترین چالش‌های پیش روی کشورشان تمرکز کرده‌اند. ما امیدواریم در کنار هم بتوانیم نه تنها یاد ۱۰ زن شیراز بلکه تمامی زنانی را که در سراسر ایران اصل برابری زنان و مردان را ارج می‌نهند و با استقامتشان در برابر ظلم به ساختن آینده‌ای بهتر برای کشور کمک کرده‌اند گرامی داریم.»

«بیایید در کنار هم بایستیم و بگذاریم تجارب مشترکمان از استقامت و تلاش‌ها و فداکاری‌های جمعی‌مان برای ایران ما را متحد کند و نشان دهیم که فارغ از هر دین و پیشینه، به طور جدایی‌ناپذیری به هم پیوند خورده‌ایم. امیدواریم یادبود اعدام این ۱۰ زن، سبب روشنگری و تقویت گفتگوها دربارهٔ عدالت و برابری جنسیتی در ایران شود. داستان ما یکی است و تا تحقق آرمان‌های مشترکمان صداهایمان را بلند می‌کنیم.»

اطلاعات بیشتر در مورد اعدام این ده زن و شرح مختصری از زندگی هر یک از آن‌ها در این مقاله در سایت جامعه جهانی بهائی قابل دسترسی است.

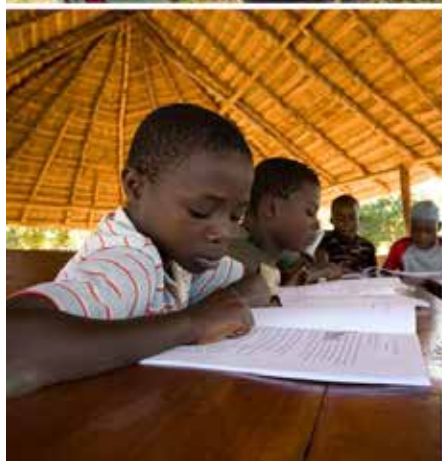

معابد بهائی:

اعلام ساخت سه معبد جدید

۲۸ اردیبهشت ۱۴۰۲

مرکز جهانی بهائی - بیت العدل اعظم برنامه‌هایی را برای تأسیس سه معبد بهائی جدید اعلام کرده است. معابد محلی در کانچانپور، نیپال و مینی‌لونگا، زامبیا همراه با یک معبد ملی در کانادا. این خبر به دنبال اعلام تاریخی بیت العدل اعظم در سال ۲۰۱۲ درباره تأسیس اولین معابد ملی و محلی می‌آید.

معبد بهائی - که در آثار بهائی از آن با عنوان مشرق‌الاذکار به معنای «محل برخاستن ذکر الهی» یاد می‌شود - جایگاهی منحصر به فرد در کانون جامعه دارد. در آن به روی همه باز است و جایی است که دعا و تفکر، الهام‌بخش خدمت به اجتماع می‌شود.

تأسیس معابد بهائی با توسعه جوامع بهائی در سراسر جهان گره خورده است. روحیه نیایش در حال شکوفایی در یک محل در جلسات دعایی که انسجام اجتماعی را تقویت می‌کند، و همچنین در برنامه‌های آموزشی با هدف ایجاد توانمندی برای خدمت به بشریت نمودار می‌شوند. این تأثیر متقابل عبادت و خدمت به ویژه در جوامعی آشکار می‌شود که تلاش‌ها برای کمک به پیشرفت مادی و اجتماعی در آن‌ها در حال افزایش است.

در مناطقی که این تلاش‌ها در حال رشد هستند، درک بهتری نسبت به وحدت به وجود می‌آید. افراد از پیشینه‌های مختلف با کاوش در معنای عمیق‌تر زندگی، هدف مشترکی پیدا می‌کنند. غریبه‌ها به دوست تبدیل می‌شوند، چشم انداز آنها از آینده‌ای امیدبخش به آنها انگیزه می‌دهد که بیشتر به یکدیگر توجه کنند و همزمان نسبت به نیازهای اجتماعی و اقتصادی جامعه خود آگاه‌تر می‌شوند.

با رشد توانمندی این جوامع برای خدمت به اجتماع خود در طول زمان در نهایت یک معبد بهائی می‌تواند ایجاد شود. این بناهای مقدس نهادهای اجتماعی، بشردوستانه و آموزشی را برای خدمت به جوامع اطراف پرورش می‌دهند.

در گفتگو:

صحبت‌های مشاورین دربارهٔ جوانان و تحولات اجتماعی

۲ خرداد ۱۴۰۲

مرکز جهانی بهائی — در کنفرانس هیئت مشاورین قاره‌ای در مرکز جهانی بهائی، چند مشاور در گفتگوهایی که توسط سرویس خبری جهانی بهائی برای مجموعه‌ای یادگست ضبط شده‌اند، شرکت کردند. موضوع این یادگست‌ها جوانان و تحول اجتماعی، پیشرفت زنان و پروژه‌های تربیت اخلاقی و معنوی بهائی است.

در قسمت اول این یادگست، نظرات مشاوران موسوندا کاپوسا-لینسل (Musonda Kapusa-Linsel) از زامبیا، شیرین یوسفیان معانیان از یونان، رافائلا کاپوزی (Raffaella Capozzi) از ایتالیا، باب آله (Bob Ale) از ساموآ، گلنارا ایوازووا (Gulnara Eyvazova) از آذربایجان، و ایافور ایافور (Ayafor Ayafor) از کانادا را می‌شنویم که بررسی می‌کنند چگونه جوانان فعال در فعالیتهای جامعه‌سازی در سراسر جهان به تحول اجتماعی کمک می‌نمایند.

در این گفتگو خانم یوسفیان معانیان در ابتدا درباره دیدگاهی جذاب از جوانی صحبت کرد و اهمیت شناخت شرافت ذاتی هر انسانی را مورد تاکید قرار داد. او دیدگاه‌های متداول درباره جوانان را که آن‌ها را با منفی‌نگری نگاه کرده و سرکش یا بی‌تفاوت می‌خواند به چالش کشید و گفت: «فکر می‌کنم همهٔ ما دیده‌ایم که جوانان چقدر برای یادگیری و دانش عطش دارند. آن‌ها می‌خواهند به ساختن دنیایی بهتر کمک کنند. آن‌ها شیفته عدالت هستند.» وی اضافه کرد که وقتی به جوانان این فرصت داده می‌شود تا در توسعهٔ محله‌ها و روستاهای خود مشارکت کنند، نتایج شگفت‌انگیزی به بار می‌آید.

وظیفه مشاورین حمایت از محافل روحانی بهائی است که اعضای آنها از طریق انتخابات تعیین می‌شود. مشاورین یادگیری درون جامعهٔ بهائی را ترویج می‌کنند و به توسعه الگوی پویایی از حیات جامعه کمک می‌نمایند. از طریق مؤسسهٔ مشاورین، درس‌هایی که حتی در دورافتاده‌ترین نقاط جهان آموخته می‌شوند، می‌تواند تلاش‌های جهانی برای بکارگیری آموزه‌های حضرت بهاءالله برای پیشرفت جامعه را تحت تاثیر قرار داده و آن‌ها را غنی‌تر کند.

ایتالیا:

نقش رسانه‌ها در تقویت انسجام اجتماعی

۷ خرداد ۱۴۰۲

رم- یک نشست بحث‌وگفتگو در رم در مورد نقش رسانه‌ها در تقویت هماهنگی اجتماعی مورد توجه خبرنگارانی که نگران پیشرفت جامعه خود هستند قرار گرفت.

این گردهمایی که با همکاری بهائیان ایتالیا برگزار شد، حدود شصت متخصص را گردهم آورد تا بررسی کنند که چگونه روایت‌های شمول‌گرا می‌تواند به افراد با عقاید و ارزش‌های مختلف کمک کند تا حس همدردی مشترک و هویت جمعی پیدا کنند.

یکی از نمایندگان بهائیان ایتالیا بحث را با تاکید بر سخنان حضرت عبدالبهاء در مورد قدرت اخبار و رسانه‌ها برای پیشرفت اجتماعی آغاز کرد: «نشر افکار عالی، قوه محرکه در شریان امکان بلکه جان جهان است.» در این رویداد نمایندگان یک سازمان رسانه‌ای مروج آزادی مطبوعات، یک مرکز تحقیقات رسانه‌ای و خبرنگارانی از سراسر کشور حضور داشتند. از شرکت‌کنندگان دعوت شد تا در مورد نقش خود در ترویج روایت‌های فراگیر که وحدت اجتماعی را تقویت می‌کنند، تامل کنند.

این بحث‌وگفتگو در زمانی مطرح می‌شود که مهاجرت به ایتالیا در سال‌های گذشته، دیدگاه‌های قدیمی درباره مفهوم تعلق را به چالش کشیده و پرسش‌هایی را درباره نقش رسانه در شکل‌دهی به درک مردم از مهاجران ایجاد می‌کند. این موضوع در مقاله‌ای که توسط دفتر امور خارجی ایتالیا برای بحث و گفتگو تهیه و بین شرکت‌کنندگان در گردهمایی توزیع شد ذکر شده بود. این مقاله خواستار درک گسترده‌تری از مشارکت مدنی فراتر از محدودیت‌های جغرافیایی یا فرهنگی است و بر لزوم تجلیل از تنوع و پذیرش مشارکت هر فرد، صرف نظر از تبار آنها تاکید می‌کند.

در این مقاله آمده است: «همانطور که کشور دستخوش تغییر می‌شود، تعلق به یک مکان با حس مسئولیت فردی، اهمیت دادن به دیگران و مشارکت و حمایت از یکدیگر همراه است. رسانه‌ها مسئولیت مهمی دارند تا از زبانی استفاده کنند که بتواند پیچیدگی‌های این تغییرات را نشان دهد و کمک کند تا افراد به عنوان نقش‌آفرینان توسعه و پیشرفت ایتالیا دیده شوند.»

در بررسی نقش رسانه‌ها در شکل‌دهی گفتمان عمومی موضوع زبان بسیار مورد توجه قرار گرفت. شرکت‌کنندگان در مورد اینکه چگونه روایت رسانه‌ها می‌تواند پل‌هایی را جهت اتحاد مردم ایجاد کند گفتگو کردند.

شرکت‌کنندگان خاطرنشان کردند که استفاده از زبانی «پیونددهنده» یعنی ارتقای درک، همدلی و شمول‌گرایی. چنین زبانی موانع بین افراد با باورها و ارزش‌های متفاوت را از بین می‌برد. بر خلاف آن، زبانی که «دیوارکشی می‌کند» می‌تواند شکاف‌ها را تشدید و کلیشه‌ها را تقویت کند یا گروه‌های خاصی را به حاشیه براند.

شرکت‌کنندگان تأکید کردند که با توجه به اینکه پیشینه‌های متنوع هر چه بیشتر در جمعیت ایتالیا دیده می‌شود، نیاز به این که رسانه‌ها طیف گسترده‌ای از دیدگاه‌ها را بازتاب دهند اهمیت ویژه‌ای پیدا کرده است.

ماریا پائولا نانی (Maria Paola Naani) از «مرکز مطالعه و تحقیقات ای.دی.او.اس (IDOS)» بر اهمیت به رسمیت شناختن مشارکت خیرنگاران مهاجر که می‌توانند «تعصبات را به چالش بکشند و روایت را غنی کنند» تأکید کرد.

او در ادامه گفت: «درک ارزش مشارکت‌های روزنامه‌نگاران از پیشینه‌های مهاجر، درک و تصور ما از جدیدترین اعضای کشورمان را افزایش می‌دهد و هویت جمعی را تقویت می‌کند. این گامی بسیار مهم برای تقویت انسجام اجتماعی در کشور ما است.»

«امیدوارم همه ما این گفت‌وگو را با هدف ایجاد گفت‌مانی جدید که پذیرای تعامل چندفرهنگی باشد و دیدگاه‌ها و تحلیل‌های افراد از دیدگاه‌های مختلف را بپذیرد، ترک کنیم.»

شرکت‌کنندگان تأکید کردند که این امر مستلزم بررسی مجدد نقش و توانایی اخبار محلی در تقویت صداها و داستان‌های متنوعی است که اغلب در تولیدات رسانه‌ای کشور گم می‌شوند.

پائولا بارتا (Paola Baretta) از اتحادیه «کارتا دی رم» (Associazione Carta di Roma)، سازمان خبری که به پوشش مسائل مهاجرت اختصاص دارد گفت: «ما باید بفهمیم که چگونه می‌توانیم از رسانه‌های محلی بیشتر حمایت کنیم، این موضوع باید جزئی از گفتگوی ما باشد. زیرا رسانه‌های محلی توانایی منحصربه‌فردی برای نقل داستان‌هایی از توده مردم دارند که شبکه‌های بزرگ ملی از آن برخوردار نیستند.»

الساندرو بندتی (Alessandro Benedetti)، از اعضای محفل روحانی ملی بهائیان ایتالیا در مورد این گردهمایی می‌گوید که این بحث‌ها ادامه خواهد یافت و فرصتی برای متخصصان رسانه فراهم می‌کند تا در مورد این تامل کنند که چگونه می‌توانند جوامع صلح‌آمیزتری را از طریق حرفه خود بسازند.

او می‌گوید: «روزنامه‌نگاران دریچه‌ای به جهان باز می‌کنند... داستان‌های آنها می‌تواند الهام‌بخش افراد، جوامع و مؤسسات برای پیشرفت کشور باشد.»

